

mindre anderledes i det enkelte Reglement er bestemt.

vedtoges enstemmig med 42 Stemmer.

Lovforslagets øvrige Paragrafer med tilhørende Ændringsforslag fattes derefter under Forhandling.

Ordføreren (Schlegel): Med Hensyn til de fleste af de nu foreliggende Forslag kan jeg paa samme Maade som ved Begyndelsen af Forhandlingen henvise til Betænkningen; en stor Del af dem ere kun Redaktionsændringer. Kun skal jeg gjøre en Bemærkning med Hensyn til § 39, som Udvalget ikke har fundet særlig Anledning til at stille Ændringsforslag til. Det blev nemlig under 1ste Behandling af et æret Medlem anført, at det, naar der i § 39 siges, at der skal ydes høiere Lødsbetaling i Tilfælde af Tøgang, Storm og haardt Veir o. s. v., vilde være naturligt, at den Løds, som paa denne Maade udsetter sig for Fare, fik særlig Andel i Betalingen. Udvalget har imidlertid efter nærmere Overveielse ikke fundet Anledning til at fremsætte Forslag derom, fordi man, om man end kunde billige den Tanke, der ligger til Grund herfor, dog har ment, at det kun vilde avle Riv og Strid mellem Lodsjerne indbyrdes. Den Ordning, som Lovforslaget indeholder, er stemmende med den Ordning, som i en lang Mærække har bestaaet uden Bønskelighed, hvorimod en Forandring let kunde lede til, at den Løds, som var noget ængstelig af sig, og som ved enhver Leilighed troede at udfætte sit Liv for Fare, paa den Maade kunde tilegne sig noget mere Betaling end den modige og raske Løds, ligesom den vistnok vilde føre til Ubehageligheder mellem Lodsjerne indbyrdes, hvad der ikke ad Lovgivningens veien burde begunstiges. — Under Nummer 20 har Udvalget foreslaaet en Ændring, der har en vis Betydning. I Lovforslagets § 49 staar nemlig, at naar vedkommende Kjøbstæder ere villige til at betale Lødsriet den saaledes fastsatte Betaling, skal Ministeren være bemyndiget til efter Omstændighederne at ophæve Priskepengene. Udvalget mener, at det i adskillige Tilfælde er et ligefremt Krav, som Kjøbstæderne kunne have paa, at Priskepengene falde bort, naar de selv ville bestøtte de Udgifter, som ere nødvendige, for at Mærkerne holdes vedlige. Der findes paa adskillige Steder Forhold, som stille Kjøbstæderne høist ubødig paa Grund af de overmaade høie Priskepenge, som vedligeholdes ikke blot for vedkommende Lødsjeris Skyld, men ogsaa fordi andre Diemed ere forbundne med disse Priskepenge. Udvalget har ment, at Kjøbstæderne have et Billighedskrav paa, at Priskepengene blive affaafede, naar de selv holde Mærkerne vedlige, og jeg har derfor foreslaaet, at Ministeren ikke blot efter Omstændighederne skal kunne

ophæve dem, men at de skulle være ligefrem betvægete til at forlange Priskepengene ophævede. Under Nummer 23 har Udvalget foreslaaet, at „8 Gange“ forandres til „6 Farter“. Det er i § 50, hvor der tales om, at der skal gives Moderation i Priskepengene, naar et Seilskib et vist Antal Gange er faret frem og tilbage. Det vil være saa overordentlig sjældent, at et Skib i Løbet af eet Aar kan komme 8 Gange frem og tilbage til det samme Sked, at denne Bestemmelse om Moderation vil være af meget ringe Betydning, og Udvalget har derfor fundet det stemmende med Billighed allerede at lade Moderationen indtræde efter 6 Farter. — Efter § 54 foreslaar Udvalget, at der skal indføres en ny Paragraf angaaende Pensjonsret, som jeg tror, at jeg ikke behøver at gjøre nogen særlig Bemærkning til. — Under Nummer 31 har man i § 58, 2det Stykke foreslaaet en lille Ændring. § 58, 2det Stykke bestemmer, at „denne Straf er Overløbsen eller, naar Straffen bestaar i Bøde af over 100 R. eller Afsted, Ministeren bemyndiget til at ikkende, naar Vedkommende indrømmer at have begaaet den ham paasigtede Forseelse, men eller henvises Sagen, hvis dertil findes Anledning, til Afgjørelse ved Rettergang.“ Man har troet, at det var naturligt, at den Vedkommende altid maatte have Krav paa at faae Sagen afgjort ved Rettergang. — Endelig er der foreslaaet en Ændring af § 60. Denne Paragraf handler om de forskjellige Maader, hvorpaa de Overtrædelser af Loven, hvorom der kan blive Spørgsmaal, skulle forfølges. De kunne forfølges paa overordentlig mange Maader, paa saa mange Maader, at vi næsten komme til at nævne alle vor Processlovgivnings Regler. Det er for det Første sikkert, at en Forbrydelse mod denne Lov kan have en saadan Karakter, at den utvilsomt bør forfølges som en større Forbrydelse, som Justitsjag. Fremdeles gives der Forseelser, som omhandles i denne Lov, der have en saadan almindelig Karakter, at det er naturligt, at de forfølges som offentlige Politisager. I offentlige Politisager er det Politimesteren, der ex officio griber ind, forbi det Offentliges Ret i det Hele bliver officeret af det Forhold, der har fundet Sted. Foraauidt det Offentliges Ret ikke paa denne Maade officeres, men der dog tales om Bøder eller Straf, saa er den almindelige Forfølgingsmaade efter vor Lovgivning som private Politisager. Der optræder Vedkommende, der føler sig forurettet paa den ene Side, og den, der har forurettet ham, paa den anden Side, det er 2 Parter, der forhandle sammen, kun efter en særegen processuel Fremgangsmaade. Endelig kunne Sagerne, naar de ikke have denne Karakter — og det kan være mange, der kan være Sager om Lødspenge, om Erstatning og Kollisioner — behandles som civile Sager, men da de ere Sager, ville de blive behandledes efter Reglerne for disse, det vil sige, gæsteretvis; man